

Să-I mulțumești lui Dumnezeu și pentru cele mai mari încercări

Lumea îl cunoaște astăzi (pe Iov - n.n.), după atâtea și atâtea veacuri, nu pentru că dădea din averea sa săracilor, ci pentru că atunci când a rămas fără avere nu s-a pierdut cu firea; nu pentru că îi îmbrăca pe cei goi cu haine făcute din lâna oilor sale, ci pentru că atunci când a căzut foc din cer și a ars toate turmele sale, el L-a slăvit pe Dumnezeu. Înainte, îmbrăcându-i pe săraci, era milostiv; după aceea, slăvindu-l pe Dumnezeu pentru nenorocirea sa, s-a făcut purtător al înțelepciunii cerești. Înainte îi miluia pe săraci, după aceea L-a slăvit pe Dumnezeu. **Nu a spus în sine: De ce am pățit toate acestea?** De ce s-au pierdut turmele mele din care hrăneam mii de oameni? Și dacă eu nu eram vrednic să mă bucur de o asemenea avere, de ce nu S-a milostivit Dumnezeu măcar de săraci? Nici un asemenea gând nu i-a trecut prin cap. Dimpotrivă, cunoscând că **Dumnezeu pe toate le rânduiește spre folosul nostru, I-a mulțumit.** Să-I mulțumești lui Dumnezeu atunci când totul îți merge bine nu este un lucru de mirare. Dar să-I mulțumești pentru încercările cele mai

mari este minunat și vrednic de laudă.

Dacă cei care s-au îmbogățit prin nedreptăți și furturi sunt cuprinși de o mare tristețe și deznădejde atunci când pierd fie și o parte mică din averea lor, câte laude nu i se cuvin lui Iov, care chiar dacă a pierdut dintr-odată tot ce agonisise prin muncă cinstită, nu și-a pierdut nădejdea în Dumnezeu și nu a încetat să-I mulțumească?

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Problemele vieții, Editura Egumenița, p. 266-267)

Obiceiurile tinereții sunt bucuria și paza întregii vieți

Tinere! Fii înțelept și prevăzător: încă din anii tinereții tale, să dobândești deosebită luare-aminte spre dobândirea obiceiurilor bune! Obiceiurile au o putere asemenea cu cea a însușirilor firești: cel ce urmează Domnului Iisus Hristos este dator să dobândească obiceiuri bune și să se ferească de obiceiurile rele.

Tinere! Fii înțelept și prevăzător: **când vei fi în puterea vârstei, ca și la bătrânețe, te vei bucura de bogăția dobândită fără osteneală în anii tinereții.**

(Sfântul Ignatie Briancianinov, „Cuvinte către cei care vor să se mântuiască”, Editura Sophia)

„Momentele de suferință și de jertfă sunt clipe de binecuvântare, căci lângă fiecare cruce se află și o înviere.” (Părintele Efrem Filotheitul)

Duminica a 4-a după Paști (a Slăbănogului)

In vremea aceea era o sărbătoare a iudeilor și Iisus S-a suit la Ierusalim.

Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scaldătoare care se numea pe evreiește Vitezda, având cinci pridvoare.

În acestea zăceau mulțime de bolnavi, orbi, schiopi, uscați așteptând mișcarea apei. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scaldătoare și tulbura apa și cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos de orice boală era ținut.

Și era acolo un om care era bolnav de treizeci și opt de ani.

Iisus, văzându-l pe acesta zăcând și știind că este așa încă de multă vreme, i-a zis: Voiești să te faci sănătos?

Bolnavul I-a răspuns: Doamne, nu am om ca să mă arunce în scaldătoare când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea.

Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă.

Și îndată omul s-a făcut sănătos și și-a luat patul și umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă și nu-ți este îngăduit să-ți iei patul.

El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ți patul și umblă.

Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău și umblă?

Iar cel vindecat nu știa cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc.

După aceea Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău.

Atunci omul a plecat și a spus iudeilor că Iisus este cel ce l-a făcut sănătos.

(Sfânta Evanghelie după Ioan 5, 1-15)

8-14 mai	L	7:30-9:00 18:00-19:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie de Eghina (Închinare la Sfintele Moaște)
	M	7:30-9:00	Sfânta Liturghie (Parastase)
	M	7:30-9:00 18:00-19:30	Sfânta Liturghie (Parastase) Sfântul Maslu de obște
	J	7:30-9:00	Sfânta Liturghie (Parastase)
	V	7:00-10:30 18:00-19:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou (Închinare la Sfintele Moaște)
	S	7:30-9:00 17:00-19:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Vecernia și Acatistul Sfântului Ier. Luca al Crimeei (Închinare la Sfintele Moaște)
	D	7:30-11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie

Preot paroh: **Marius Iacobeanu 0745 760 239**; Preot slujitor: **Eugen-Ciprian Ciuche 0744 862 191**
Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret: Str. Digul Birnat, Nr. 19, Bacău; Email: parohialazaret@yahoo.com
Cont bancar: **Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001**

Voiești să te faci sănătos?	2	Broasca și boul	7
Să înțelegem sensul celor care ni se întâmplă	4	Să-I mulțumești lui Dumnezeu și pentru cele mai mari încercări	8
Pricinile suferinței	4	Obiceiurile tinereții sunt bucuria și paza întregii vieți	8
Prin devotament îndreptăm pe alții	5	Despre cum trebuie să ne bucurăm de Hristos	6
Monahul și necredinciosul	6		

Voiești să te faci sănătos?

Pericopa evanghelică din Duminica a 4-a după Paști ne vorbește despre minunea vindecării de către Mântuitorul a slăbănogului de la scăldătoarea Vitezda. Acest slăbănog (paralitic) era suferind de 38 de ani și tot de atâta timp aștepta acolo, la scăldătoare, ziua și ceasul izbăvitor al însănătoșirii sale. El de 38 de ani vedea apele lacului tulburându-se, dar fără folos deoarece nu reușea să intre primul în scăldătoare, căci ceilalți i-o luau înainte; și totuși, nu-și pierdea răbdarea, rămânea în continuare acolo, sperând că într-o zi va ajunge și el în atenția lui Dumnezeu.

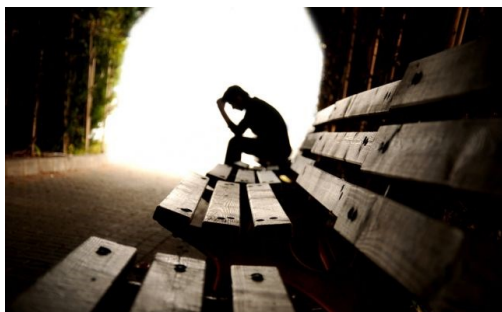
Sfântul Ioan Gură de Aur spune că **acest slăbănog de la scăldătoarea Vitezda ne învață multa răbdare fără cârtire**; el nu se revoltă, nu se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu, nu cârtește, nu-și blestemă soarta că de atâția ani suferă, ci suferă întru răbdare și nădejde. Cât de multă stăruință, când atâția alți oameni renunță cu ușurință, chiar pentru lucruri mult mai mici decât cumplita boală a acestui om! Boala îl face pe om mai greu de suportat, îl face cârtitor, îndărătnic. Nu și acesta, care a răbdat atât de mult timp, fără să deznădăduiască...

Și, deși atâția oameni erau în jurul lui și nimeni nu l-a ajutat niciodată, el nu îi judecă pe ceilalți, nu se plânge zicând că ceilalți sunt niște egoiști, nu-i blestemă, nu-i vorbește de rău pe cei care ar fi putut să-l ajute și nu l-au ajutat ci rabdă întru speranță, rabdă și așteaptă, și această răbdare a lui întru smerenie și întru speranță, fără să cârtească împotriva lui Dumnezeu și fără să pocăință, **suferință transformată în pocăință**.

Învățăm din aceasta că suferința nu trebuie să ne coboare la deznădejde; suferința noastră de azi este postul sufletului și trebuie să o privim nu neapărat ca pe o

pedeapsă dumnezeiască, ci și ca pe o chemare pentru îndreptarea noastră spre o viață plăcută lui Dumnezeu. Suferința trebuie să devină condiția fundamentală a renașterii spirituale; după cum spune Victor Hugo, **„Ochiul nu vede bine pe Dumnezeu decât printre lacrimi”**.

Nu cunoaștem ce păcat a săvârșit acest paralitic de suferea atât de mult. Dar ceea ce ne mișcă în mod deosebit este răspunsul pe care îl dă el Mântuitorului când Acesta îl întreabă **„Voiești să te faci sănătos?”**: **„Nu am om care să mă arunce în scăldătoare”**.

Este strigătul uneia dintre cele mai amare suferințe omenești: **singurătatea**.

Treizeci și opt de ani de suferință și de multă singurătate, în timp ce atâta lume se îmbulzea în jurul lui! **Nu singur în singurătate, ci singur într-o mulțime de oameni!** Aici este mirarea, aici este paradoxul! El nu trăia în pustie, nu era singur, izolat în casă, ci el se afla printre mulți bolnavi însoțiți de rude și prieteni care erau sănătoși, dar fiecare se ocupa doar de bolnavul lui și, îndată ce se vindeca bolnavul lui, nu se mai interesa să ajute pe bolnavul care nu are pe nimeni să-l ajute.

Singurătatea lovește oameni din orice stare socială și de orice vârstă și asta se datorează indiferenței oamenilor față de semenii lor, egoismului acestor oameni, disprețului față de semenii, dezinteresului...

Evanghelia de astăzi este o Evanghelie a comuniunii. Ne învață să purtăm grijă unii față de alții, să trăim ca frații, să

de a-l ispiți și ai pune într-o lumină proastă întreaga credință. Și zise monahului:

- Auzi, bătrâne! Spune-mi te rog frumos, Dumnezeu ăsta al vostru care-L tot propovăduiți și cu care prostiți lumea ar putea să creeze ceva atât de greu încât El însuși să nu poată ridica?.

Bătrânul zâmbi cu fața-i senină și răspunse necredinciosului bărbat:

- Dumnezeu Cel Adevărat, este un Dumnezeu al iubirii, nu creează lucruri abstracte, toate au un rol în lumea asta. Privește universul și minunează-te de el! Toate se mișcă într-o armonie perfectă. Dumnezeu este armonie, El aduce pacea, bunătatea, înțelegerea și tot binele din lumea aceasta. Răul nu este creat de Dumnezeu. Acolo unde apare răul înseamnă că nu există binele. De ce? Pentru că pe om l-a făcut liber și-i respectă libertatea. Avem un Dumnezeu tandru și iubitor și am putea spune că e atât de gentil, încât nu intră în sufletul omului cu bocancul.

- Vezi, zise bărbatul necredincios, i-am spus eu nevastei mele că sunteți niște înșelători și vrăjiți lumea cu limbajul ăsta sofisticat! Eu ți-am pus o întrebare și tu ai ocolit răspunsul precum politicianii.

- Frăția ta nu m-a lăsat să termin! Eu încercam să-ți explic câteva lucruri despre Dumnezeu înainte să-ți dau răspunsul. De aceea ți-am spus că Dumnezeu nu face lucruri nesăbuite. Tu mi-ai pus o întrebare prin care încerci să mă ispitești!

- Gata, m-am lămurit, bătrânule, nu ești capabil să-mi răspunzi și te-ai făcut de râs și față de copiii aceștia care așteptau și ei un răspuns concret de la mata. Adunați în jurul vostru toți proștii și toți naivii ca să-i păcăliți voi! Dacă vine unu mai deștept, așa ca mine, gata vă pune cu botul pe labe!

Monahul cu fața senină și zâmbitoare spuse:

- Da, Dumnezeu poate să creeze ceva ce nu poate ridica!

- Ha, ha, ha! Auzi, un Dumnezeu care poate face ceva pe care nu poate ridica! Și ce ar putea face el așa de greu să nu poată ridica? Te rog să-mi răspunzi, să văd și eu cât e de slab!

Atunci bătrânul monah zâmbind răspunse necredinciosului:

- Un prost ca tine, nu poate ridica! Dumnezeu te-a făcut, ți-a dat inteligență, rațiune, suflet viu, sănătate și tot ceea ce-ți trebuie să poți răzbi în viață și să-L recunoști ca Creator al tău. Vrea să te ridice din prostia în care zaci, și nu poate că tu nu vrei. El îți respectă libertatea și nu te ridică cu forța. Iar tu ești atât de prost și greu, că nu te poate ridica.

Atunci copiii au început să râdă, șocați fiind de înțelepciunea monahului și de felul în care l-a rușinat pe tatăl lor necredincios. Rușinat omul necredincios zise bătrânului:

- Vreau, părinte, să stăm de vorbă! Aveți timp și pentru mine?!

Broasca și boul

Broasca nu mai putea de invidie văzând cât de mare era boul.

Se gândi cum ar putea face să ajungă ca el. Începu să se umfle, să se tot umfle...

- Am crescut destul? își întrebă surata.

- Nu, mai ai, răspunse aceasta.

Atunci, broasca se umflă și mai mult, dar explodă ca un balon!

Morala acestei fabule:
Stai la locul tău!

me de doi ani i-a scăpat de rătăcire și i-a adus din nou în sânul Bisericii.

Apoi i-a lăsat și pe aceștia și, umblând prin lume, făcea bine cui putea.

Despre cum trebuie să ne bucurăm de Hristos

Întru aceasta vă bucurați, măcar că acum ar trebui să fiți triști, încercați fiind de multe feluri de ispите pentru puțină

vreme (I Petru 1, 6).

Dar de ce, fraților, trebuie să ne bucurăm noi pururea în Hristos?

Noi trebuie să ne bucurăm întru El pentru ca El ne-a arătat realitatea celei mai mari și mai frumoase nădejdi a omenirii.

El ni L-a arătat nouă pe Cel Unul, Atotputernic, Atotînțelept și Atotmilostiv Dumnezeu, Care ne-a dăruit nouă cinstea și privilegiul de a ne numi fii ai Lui.

El ne-a arătat nouă viața cea nepieritoare și veșnică: viața de mii de ori mai bună și neînchipuit mai bună decât această viață a noastră de pe pământ.

El ne-a arătat nouă împărăția cea duhovnicească, împărăția îngerilor și a dreptilor, împărăția a tot binele, a luminii adevărului și dreptății.

El ne-a arătat nouă și ne-a descoperit care trebuie să fie scopul vieții noastre pe pământ, sensul tuturor eforturilor și luptelor noastre întru această viață trecătoare.

El ne-a descoperit nouă oceanul iubirii și fericirii celei cerești, față de care toate

suferințele, chinurile și ispitele pe care le suferim în această viață sânt ca niște stropi de apă murdară, care nu pot nicicum să întineze oceanul.

O, fraților, mare este bucuria care ne așteaptă!

O, fraților, mic este prețul pe care Domnul ni-l cere în schimbul acestei bucurii, în care se scaldă îngerii și în care înoată drepții! Nu ni se cere decât să împlinim cu gândul, cuvântul și fapta puținele și scurtele Lui porunci!

O Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Izvorule Tainic al Bucuriei Vieții, Cela Ce ești bucuria și slava noastră, lauda și mulțumirea noastră!

Pune Degetul Tău pe gurile noastre și nu lăsa nici un strop de ispită a tristeții să ne murdărească și să ne otrăvească pre noi,

Căci Ție se cuvine toată slava și mulțumita în veci, Amin.

(Sf. Nicolae Velimirovici), „Proloagele de la Ohrida”

Monahul și necredinciosul

La o mânăstire frumoasă din Moldova veneau mereu în vizită pelerini din toată țara. Într-un cerdac, la o chilie de lemn, stătea un monah bătrân și binecuvântat pe aceștia și dădea cuvânt de folos oricui cerea de la dânsul.

Într-o zi se abătu pe la acest monah o familie venită în pelerinaj - soțul, soția și cei doi copii ai lor.

Soția foarte evlavioasă merse la părinte și primi binecuvântare împreună cu copii, iar soțul stătea un pic retras fiind necredincios și chiar împotriva acestor gesturi de evlavie față de un om.

Femeia zăbovi puțină vreme alături de bătrânul monah încercând să afle de la dânsul cum să-l îndrepte și pe soțul ei pe calea credinței.

La un moment dat soțul nervos, pentru că el venise în pelerinaj doar ca simplu turist, merse spre părintele bătrân cu gândul

nu lăsăm pe nimeni în izolare, în singurătate, să nu lăsăm pe nimeni așa cum a fost lăsat acel slăbănog care, timp de 38 de ani, n-a găsit un om care să-l ajute.

Slăbănogul de la Vitezda nu avea om care să-l arunce în scaldătoare, dar Dumnezeu, văzând multa lui răbdare fără răzvrătire și multa lui speranță fără întrerupere, făcându-I-se milă de îndelunga lui suferință, dar și apreciind multa lui pocăință, răspunde rugăciunilor sale și îi dă cu mult mai mult. Nu avea om, dar i L-a dat pe Însuși Fiul Său, Iisus Hristos, Care i-a zis: „**Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă**”.

Plin de credință că ceea ce i se spune să facă, el poate face în clipa aceea, bolnavul s-a ridicat, el care nu se putea nici măcar târî până lângă scaldătoare cu forțe proprii, a luat așternutul pe care stătea și a început să umble. Între timp însă, Mântuitorul Iisus Hristos S-a făcut nevăzut, a dispărut, nu a mai rămas acolo și slăbănogul nu știa cine este El.

Mântuitorul a vindecat acest slăbănog într-o zi de sâmbătă, spre multa bucurie a acestuia, dar și spre multa mânie a iudeilor, atât de rigoriști în respectarea Legii, încât ajunseseră să-L condiționeze chiar și pe Dumnezeu în săvârșirea minunilor Sale. Din invidie ascunsă sub paravanul respectării sâmbetei, ei au căzut cu reproșuri asupra acestui paralizat care a fost vindecat de către Iisus. Dar Iisus a făcut această vindecare sâmbăta, tocmai ca să arate că Dumnezeu lucrează minunile Sale în orice timp, iar o faptă de milostenie față de aproapele e chiar mai de preț într-o zi de sâmbătoare. E ca o jertfă închinată Domnului.

Slăbănogul era convins că recăstigareea sănătății sale s-a produs prin intervenția dumnezeiască - ne încredințează Sfânta Evanghelie, care ne spune că, după câțva timp, Iisus îl întâlnește în templu **rugându-se și mulțumind**

lui Dumnezeu pentru vindecarea sa. Or, tocmai acolo, în templu, L-a întâlnit pe „necunoscutul” care l-a vindecat, pe Iisus Hristos, și după ce a aflat cine este Acesta, a ieșit din templu și L-a mărturisit pe Iisus în fața iudeilor, spunând că prin El lucrează Dumnezeu care vindecă.

Nu trebuie să trecem cu vederea ultimele cuvinte pe care Domnul Iisus i le-a adresat celui vindecat: „**Jată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău**”. Cuvinte care subliniază **legătura strânsă dintre păcat și suferință.**

Prin acest slăbănog bolnav cu trupul, Biserica ne arată și figura oricărui bolnav cu sufletul care săvârșește păcatul, iar **păcatul este pentru suflet, ceea ce este paralizia pentru trup.** Cu cât viața noastră se apleacă mai mult spre păcat, cu atât suferința este mai mare, nefericirea și îndepărtarea de Dumnezeu mai greu de suportat.

Hristos ne îndeamnă pe toți să nu mai păcătuim, ca să nu ne fie și mai rău. Care mai rău? Răul îndepărtării de Dumnezeu. Al pierderii căii către El. Precum boala grăbește moartea trupului, tot astfel păcatul grăbește moartea sufletului, moarte manifestată prin ură față de oameni și necredință față de Dumnezeu.

În acea vreme, era o singură scaldătoare, unde se cobora îngerul Domnului din când în când și tulbura apa, și numai prima persoană care intra după tulburarea apei se tămăduia. **Astăzi, „scaldătoarea” este Biserica Sa cu multe „pridvoare”, adică Sfintele Taine și ierurgii prin care Harul Său lucrează ori de câte ori este nevoie prin mijlocirea slujitorilor Bisericii, episcopi și preoți.** Prin mâinile acestora, Dumnezeu „tulbură” apa trupurilor și a sufletelor noastre, sfințind-o ca să devină vie și curată. Preotul

este omul de care avem nevoie să „ne arunce în scaldătoarea” vindecătoare nu numai de bolile trupești, ci și de bolile sufletești.

Tulburarea mistică a apei se permanentizează în mod tainic, duminică de duminică, sărbătoare de sărbătoare, pe altarele Bisericii noastre, **în clipa solemnă și sfântă a prefacerii Sfințelor Daruri euharistice de la Sfânta Liturghie.** Noi toți, slăbănogii trupești și sufletești, avem astfel posibilitatea să ne aruncăm în această Vitrozda a Harului-izvor de binecuvântare și „scaldătoare” a păcatelor noastre - în care Duhul Sfânt coboară, în chip tainic, spre a ne vindeca. Dumnezeu cunoaște și suferința fiecăruia, cunoaște și pocăința și speranța fiecăruia, și, deși uneori ni se pare că Dumnezeu întârzie, totuși El vine, dar nu când dorim noi și cum dorim noi, ci când dorește El și când consideră El că e necesar. Amin

Să înțelegem sensul celor care ni se întâmplă

Nimeni să nu se mârhească de păcatele sale, ci să le uite ca pe un vis. Mâhnirea de pe urma păcatelor, mâhnirea cea deșartă, este cauza lipsei de înțelepciune. Nimeni nu poate să întoarcă înapoi lucrul trecut și nu aceasta a cerut de la noi Domnul. Pune păcatul tău înaintea Domnului și vei avea odihnă, dar pune păcatul tău și înaintea ta și uită-te bine la el, de vreme ce s-a întâmplat, și încearcă să înțelegi de ce anume ție și de ce tocmai acum ți-a lăsat bunul Dumnezeu această ispită.

Caută să culegi sens din toate câte ți se întâmplă, dar mai ales din păcate. Cel care a găsit sensul căderii sale, care a înțeles-o până la bucurie, încât să mulțumească Domnului, să mulțumească pentru toate, chiar și pentru acel păcat, să vadă taina iubirii lui Dumnezeu, să vadă taina mântuirii sufletului său, care anume acum și anume așa se mântuiește, acela are smerenie, pentru că nu pune nici un preț pe faptele

sale. Dar cine nu scoate sens din păcatele în care cade acela va repeta păcatul, până când va înțelege de ce i se lasă lui acel păcat, pentru că până a ajunge la virtuți trebuie să învățăm din păcate, și acesta este un început al virtuții. (Pr. Savatie Baștovoi)

Pricinile suferinței

Binecuvântat este omul care, cu răbdare și nădejde în Dumnezeu, îndură toată suferința din viața aceasta. Fiecare zi a lui prețuiește în ceruri cât o lună și cât un an al unui necredincios, care se veselește fără să aibă suferință, ori suferă fără să aibă răbdare și nădejde în Dumnezeu.

Binecuvântat este omul care nu clevețește când se află în suferință, ci cercetează pricinile suferinței cu răbdare și nădejde în Dumnezeu. Unde va găsi pricinile suferinței sale cel care se află în suferință? Le va găsi în sine, sau în părinți sau în cei din preajma lui - aici va afla pricinile suferinței cel care este în suferință.

Împăratul David a suferit pentru păcatele sale; Ieroboam a suferit pentru păcatele tatălui său, împăratul Solomon; proorocii au suferit pentru păcatele celor din preajma lor.

Dacă cel ce se află în suferință ar căuta mai departe și mai adânc pricinile suferinței sale, unde le-ar găsi? El le va găsi în necredința cea dintâi a omului față de Dumnezeu sau în duhul răului celui întunecat și rău, într-un întuneric otrăvit, fără zi, sau în iubirea lui Dumnezeu și rânduiala lui Dumnezeu, cea tămăduitoare - aici va găsi pricinile suferinței sale cel care se află în suferință. Adam și Eva au suferit pentru lipsa lor de credință față de Dumnezeu; dreptul Iov a suferit din pricina duhului celui rău

întunecat și pizmaș; și bărbatul născut orb, ai cărui ochi au fost deschiși de Domnul Cel milostiv, a suferit spre slava lui Dumnezeu și răsplata sa veșnică.

Pentru omul cu dreaptă judecată, este întotdeauna firesc să caute pricinile suferinței sale mai întâi în sine, iar pentru cel nebun să osândească mereu pe alții. Omul cu dreaptă judecată își amintește toate păcatele sale din copilărie până în prezent; el și le amintește cu frică de Dumnezeu și se așteaptă să sufere pentru păcatele sale; și astfel, când cade asupra lui suferința, care vine fie prin prietenii sau prin dușmanii săi, de la oameni sau de la duhurile rele, fie mai

curând fie mai târziu, el cunoaște de îndată pricinile suferinței sale, fiindcă el își cunoaște și își amintește păcatele pe care le-a făcut.

Cu toate acestea, omul cel nebun uită, și își uită toate nedreptățile sale; așadar, atunci când cade asupra lui suferința, el se zvârcolește în chinuire mare și se întreabă cu uimire de ce îl doare capul, de ce trebuie să-și piardă toți banii sau de ce trebuie să-și moară copiii. Și, în nebunia și mânia sa, el va arăta cu degetul spre fiecare ființă de pe pământ și din cer, ca fiind responsabilă pentru suferința sa, înainte de a arăta cu degetul spre sine - singurul responsabil pentru suferința sa în chip adevărat.

(Sf. Nicolae Velimirovici, „Predici”, Editura Ileana)

Prin devotament îndreptăm pe alții

Afost odată un bărbat de neam egiptean, pe nume Seraption. De el nu s-a îngrijit niciodată, ci făcea numai altora bine.

Odată, a aflat de un ușuratic vestit din Alexandria, care-și pierdea sufletul, și s-a hotăr-

rât să-l mântuiască.

Prin mijlocirea unui pustnic bătrân, s-a vândut acestui ușuratic pe douăzeci de galbeni. A venit în casa lui și-l slujea cu credință, atât pe el, cât și pe femeia lui. Și nu se hrănea decât cu pâine și cu apă. Prin bună-tatea și blândețea lui, Seraption s-a făcut iubit de stăpâni. Încet-încet, a început să le vorbească despre Hristos și, după o vreme, toată casa măscăriciului s-a creștinat. După ce s-a botezat măscăriciul n-a mai făcut lucruri urâte. Într-una din zile, acesta i-a zis robului său:

- Frate, hai să te eliberăm, pentru că și tu ne-ai scos pe noi, toți, dintr-o urâtă robie!

Atunci el a răspuns:

- Fiindcă Dumnezeu vi S-a făcut cunoscut prin mine, vă voi descoperi minunea voii Lui: eu sunt un pustnic slobod. Pot umbla unde voiesc. V-am cunoscut și mi-a fost milă de voi, pentru că vă petreceați viața în răutăți. Nu aduceați nicio roadă bună și folositoare. Atunci am zis pustnicului pe care-l știți: „Părinte, vinde-mă ușuraticului acestuia, pentru că Dumnezeu vrea să-i mântuie sufletul!” Și m-a vândut. Acum, pentru că Dumnezeu și-a împlinit voia, mă voi duce să ajut și altora.

După ce le-a grăit astfel, le-a dat înapoi cei douăzeci de galbeni cu care-l cumpăraseră. Iar ei ziceau:

- Aceștia au fost arvuna mântuirii noastre! Ia-i și dă-i săracilor...

Însă el le-a răspuns:

- Să-i dați voi celor lipsiți, pentru că sunt ai voștri. Eu nu pot dărui săracilor banii altora!

Și-a luat ziua bună și a plecat, cu toate că-l rugau să rămână la ei.

De acolo, s-a dus tocmai în Lacedemonia. Aici a aflat că mai marele cetății este eretic, împreună cu toți ai lui, dar în rest este evlavios și cumsecade.

S-a vândut și acestuia ca sclav. În vre-